

være en Lettelse, forsaavidt § 8 i Loven om Fæstegedssets Afløsning bliver staaende, og skulde man ikke faae hien Lov ført igjennem, vil det være saameget mere ønskeligt, at nærværende Lovforslag bliver til Lov, deels af de Grunde, der allerede ere anførte, deels ogsaa fordi man derved vil faae et nyt haandgribeligt Beviis for de Herrer Godsetere, som behøve et saadant Beviis, for, at man vil komme til og nødvendigviis maa komme til efterhaanden at gaae i den Retning, som denne Lov antyder, og endnu videre, forsaavidt man ikke vil lade det komme til en Erkjendelse af, at det Duffeligste vil være en Lov, som gjør Ende paa Fæstevæsenet. Her foreligger der da, ligesom ved Loven af 19de Februar 1861, et nyt Beviis for, hvad de maae vente i Fremtiden. Dette er for mig af saa stor Vigtighed, at jeg foruden af Hensyn til den directe Gavn, Loven vil medføre, ogsaa af denne Grund ønsker, at vi faae den ud. Altsaa, forsaavidt Thingets Fleertal skulde være for at tage Loven uforandret, som den er, kan jeg gaae med dertil. — Jeg har en Indvending mod § 3, som endnu ikke er fremsat af nogen af de andre Talere. Jeg skal, da jeg ikke godt kan tale idag, erklære, at jeg væsentlig kan slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgfreds (Krabbe) har sagt, og jeg skal altsaa ikke opholde mig ved, hvad han allerede har gjort opmærksom paa; men det sidste Punktum af § 3 forekommer det mig helst burde være borte, fordi det efter min Mening Intet siger, og man skal ikke sætte Noget ind i en Lov, som ingen Betydning har. Dersom dette Punktum bliver staaende, hvor-efter Forpagteren ogsaa har Ret til uden Vortforpagterens Samtykke at afstaae sin Forpagtning til Andre, naar ingen modstaaende Bestemmelse findes i Contracten, men det ikke skal være ham formeent at frakrive sig Afgang hertil ved udtrykkelig Overenskomst, saa vil der efter min Mening ikke blive udfærdt en eneste Forpagtningscontract, uden at der er en saadan Fravigelse deri. Derfor finder jeg, at det vil være besynderligt i en Lov at have en saadan Bestemmelse. Der er en Betænelighed ved § 2, som jeg skal udtale. Efter denne Paragraph er det forbudt at betinge sig anden Betaling eller

Ydelse som Vederlag for Brugen end den aarlige Forpagtningsafgift, og dernæst hedder det, at „Forpagtningsafgiften maa ikke forudbetales eller betinges forudbetalt for længere Tid end eet Aar“. Sikkerhedsstillelse er jo ikke forbudt og kan eller bør ikke forbydes. Saadan Sikkerhedsstillelse kan jo bestaae i Værdipapirer, der gives i haandsaet Pant, og Renterne af disse Værdipapirer maae forudbetales at skulle tilkomme Forpagteren, som har deponeret Papirerne. Men kunde man ikke besyngte Bestemmelser om, at f. Ex. Forpagteren ikke skulde faae det hele tilsvarende Rentebeløb udbetalt, at vedkommende Eier, forsaavidt han havde faaet Papirerne i haandsaet Pant, f. Ex. hvis det var Papirer til 5 pCt. Rente, ikke skulde svare Forpagteren mere end de 4 pCt. Jeg veed ikke, om noget Saadant vilde komme saaledes i Strid med denne Paragraphs Bestemmelser, at man ad anden Veje kunde forhindre det, navnlig ved Domstolene. Det er en Tvivl, jeg har, som jeg vil udtale. Jeg vil haabe, at saadanne Tilfælde ikke ville indtræffe, saaledes at Spørgsmaalet ikke i Virkeligheden skulde komme til at foreligge, men en Mulighed for, at det kunde komme til at foreligge, trøder jeg, at der er. Det vilde være ønskeligt, om den høitagtede Indenrigsminister vilde udtale sin Mening om eller sin Betragtning af dette Spørgsmaal. Iøvrigt skal jeg slutte med at udtale en Anerkjendelse af den Interesse, en vis Deel af Landsthinget har udviist for at gjøre denne Lov saa fylldig som muligt. Jeg haaber, at det hele Landsthing, og navnlig de, der have været virksomme ved denne Letlighed, fremdeles ved lige Spørgsmaal ville vise en ligesaa stor Interesse i denne Retning, som de her have udviist.

Indenrigsministeren: Den ærede Rigsbogsmand, som nu satte sig, ønskede en Udtalelse af mig med Hensyn til den Betænelighed, han havde ved Forrentningen af det Depositum, der kunde blive stillet som Sikkerhed for Opfyldelsen af Forpagtningscontractens Bestemmelser. Jeg seer virkelig ikke, hvorledes der ret vel kunde træffes nogen Forfrist, som kunde forhindre en Eier fra, naar han f. Ex. fik et Depositum af 5 pCt. rentebærende Pa-